

14. 1. 2018 - Prchající Bůh

1. čtení: Lk 23, 1-10

Píseň: 366 - Zavítej k nám, Duchu svatý

Základ kázání: J 10, 22-39

Milí shromáždění,

Ježíš utekl. Kristus vzal roha. Ačkoli se ekumenický překlad pokouší obrousit tuto výpověď evangelia podle Jana, náš Spasitel utekl před svými nepřáteli. Vykupitel, který později půjde na smrt dobrovolně, z Šalomounova chrámu před jistou smrtí ukamenováním utekl.

Trochu absurdní. Trochu nepřikladné utíkat před svými protivníky, když se chystají kamenovat. Zejm. když tak učinil sám vtělený Hospodin zástupů!

Možná. Ale možná ne. Židé vystupující v příběhu chtěli od Ježíše „jen“ konečně slyšet jasné slovo, zda on je Mesiášem. Avšak předchozí Ježíšova slova jim nestačila. Ani Ježíšovy činy. A ačkoli jim i v tomto příběhu Ježíš potvrdí, že je Božím Synem, posluchači se chytí jen těch pár slov z celého Ježíšva monologu: Já a Otec jsme jedno. A chtějí za to Ježíše ukamenovat. Oprávněně v lidských očích, vždyť jde o rouhání. Ale jak to, že si nevšimli, že v tom dlouhém Ježíšově monologu jim Ježíš plně vyšel vstříc?

Proto od nich Ježíš utekl. Co s lidmi, kteří si pořád melou své? Co s lidmi, kteří odmítají argumenty faktů? Co s lidmi, kteří odmítají argumenty činů a důsledků? Proč vůbec hovořit s člověkem, který si ze slyšeného „vycucne“ jen to, co chce?

Jak mohou takoví lidé dojít pravdy?

Nemohou. I Ježíš to věděl. I Bůh to ví. Protože z vlastního rozhodnutí odmítají vnější skutečnost ve prospěch své vnitřní. A tak s ním není možná domluva, kompromis, pokoj. Možný je ledatak pokoj od nich. Což nakonec nebývá nijak málo.

A tak Ježíš raději utekl. Mohl užít své božské moci v obraně a „uhádání“ pravdy. Mohl užít své moci a všem ukázat otevřená nebesa, jež by hlásala: „Toto je můj Syn, toho jsem si vyvolil, toho poslouchejte“. Jako to zažil a dosvědčil už Jan Křtitel (J 1, 26-37).

Jenže Ježíšovými ovceci nejsou ti, kdo věří mocným činům. Ať už Božím nebo lidským nebo iluzorním. Ježíšovými ovceci nejsou donucení, ukřičení a přehádaní. Nýbrž ti, kdo *Slyší jeho hlas*. Ti, kdo jdou za Ježíšem, *protože slyší jeho hlas* (v. 27). A takových není mnoho...

Ti, kdo následují Ježíše na základě jeho slov, pak od něj dostávají věčný život. Tyto nikdo nevyrvé z Kristovy ruky. I kdyby se sebevíc snažil. Protože žádná tyranie ani utrpení nerozbije dobrovolně přijatou a Bohem podporovanou důvěru.

Na rozdíl od důvěry na základě sebemocnějších činů. Jak snadno člověk opouští a zavrhuje bližního, když se mu nedaří. O kolik snadněji pak opouští víru a zavrhuje Boha, když se mu nedaří.

Kde jsi byl, Bože? Proč jsi jí nezachránil? Co je to za Boha, když takové věci dopouští? Tak i jinak se projevuje nedospělá, dětinská víra v Boha – víra na základě skutků, na základě vlastních představ o Božích skutcích. Nikoli vyrůstající z Božího Slova.

Jak pevnou naopak zůstává víra mnoha lidí, kteří prošli koncentračními tábory, výslechy StB, těžkými nemocemi, tragickými událostmi v životě. Těch, kteří byli předhazováni lvům v cirku pro pobavení lůzy. Ačkoli právě ti by měli v lidských očích na Boha zanevřít.

Jenže důvěra Božímu slovu je trvalejší a pevnější než důvěra v Boží činy. Protože Hospodin někdy na pomoc prostě nepřichází. Neposílá své nebeské zástupy, aby lidské nohy nenarazily na kámen (Mt 4, 6). Tak je víra na základě Božích skutků snadno velmi ošemetná. Nebyli to spíše lékaři, bez nichž by na záchranu nedošlo? Zkusme je odmyslet – a co by se stalo? Opravdu to byl Bůh, nebo tomu „pouze“ věřím, a řadu faktů pomímám, protože chci věřit své víře - nikoli pravdě?

Bůh stojí o naší důvěru ve Boží Slovo. Protože je Pravdou. A Ježíš zdůrazňuje důvěru na základě slyšeného, protože to je pro naši víru i život nosnější a pevnější. Dokonce nejnosnější a nejpevnější. Boží zaslíbení vydrží i tváří v tvář nepříznivým okolnostem a utrpení. Protože začíná u Boha, ne u člověka. Proto ani sebelepší lidská představa o Božím jednání znovu a znovu neobstojí.

Jenže to ti židé nechtěli slyšet. Ačkoli právě tím 27. a 28. veršem jim Ježíš potvrdil, že je Mesiášem. Jen úplně jiným, než jakého lidé chtěli tehdy a chtějí dodnes. Než jakého si představují, vysnili.

Proto lidé raději berou do ruky kameny. Vždyť Ježíš se z lidského pohledu rouhal! No a co, že řekl pravdu... Ukamenujme ho. Ukřižujme ho!

A tak Ježíš utekl. Netlačil na pilu, ačkoli mohl. Ačkoli na to měl právo, moc i schopnosti. Nepokoušel se své tazatele „ukecat“. Když nechtějí Božího Mesiáše, nýbrž lidského - taková je jejich svoboda. I s důsledky.

Ochota ustoupit, nepřesvědčovat za každou cenu znamená nebýt svévolníkem. Svévolníkem, který tvrdošijným trváním na vlastní svévoli vyhání lidi ze sborů, církví, rodin, zaměstnání a třeba i z obecenství s Hospodinem. Následovat jinou vůli než svou - to je znak hluboké víry, hluboké důvěry a spolehnutí! A jedním z největších dober lidského světa. Protože Hospodinovu zaslíbení hluboce a pevně důvěřující člověk dopřává druhým lidem stejnou svobodu víry, slov, jednání a myšlení, jakou si nárokuje sám.

Nechceš, člověče, Boží nabídku? Prosím. Chceš svého Stvořitele a Vykupitele dle svých představ? Prosím. A skutečného raději kamenovat? Prosím.

A Stvořitel utekl. Protože kdyby neutekl a neustoupil, byl by stejný, jako ti neústupní židé, kteří na něj později žalovali před Herodem (viz 1. čtení). A kam že je to dovedla jejich svévole?

Velký a věrný tak není ten, kdo si jede ve svém. Po svém. Kdo je neústupný. Kdo si jede podle svého a komu se to nelíbí, ať si... políbí. Nebo, lépe, ať rovnou vypadne. Ovcí následující dobrého

pastýře naopal *je* ten, kdo věří hlasu a slovu pastýře. Tedy ne svému a svým. Ne lidským. Ačkoli řadě slov a činů svého pastýře ovce nerozumí a rozumět ani nemůže. A náš pastýř to od nás ani nečeká.

Kristus nikoho neválcoval, aby v něj kdokoli uvěřil. Přestože byl vtěleným Stvořitelem světa. A nikoho neválcuje ani dnes. To byl vtělený Bůh v lidských očích raději za prchajícího zbabělce, než aby někoho nutil k... čemukoli. Natožpak k víře v Boha - tedy k poslušnosti Bohu. Ačkoli to byl Bůh sám.

Amen.

Píseň: 192 – Dobře staví, kdo zná ví